

— Прости ми Боже, ако съмъ съгрѣшилъ. То човѣкъ безъ грѣхове нѣма на свѣта, ама не мога да си спомня. Ако не съмъ грѣшилъ — ти не би ме наказалъ въ преклонна старость!

На старецътъ притѣмне на очи и се олюле да падне. Подпре се о стѣната и дълго стоя въ тъмнина.

Когато му просвѣтна той изви очи къмъ небеса и дълго се моли: за сина си, за себе си и за цѣлото си домочадие; за волни и неволни прегрешения. . .

Небивало съкрушение изпита Никола Мждеца, че само отъ какъ доде при сина си — той застаря съ нѣколко години. Лицето му се сухри, очитѣ хлътнаха, а челото потъмня като есененъ облакъ.